

[Chr. Christensen]

daginstitutionerne, sættes kraftigt op. Lovgivningen har nemlig i mange år stillet forældre, der selv passer deres børn, ringere end de forældre, som benytter offentlig pasning. Denne uretfærdighed skal afskaffes, og forældrene må sikres reel valgmulighed mellem helt at passe børnene selv og at lade dagplejeforældre eller daginstitutioner passe dem hele dagen eller en del deraf. Derfor det omtalte forslag.

Der er næppe tvivl om, at både alkohol- og narkotikamisbrug bærer en stor del af skylden for de samfundsopløsende kræfter i vort samfund. Dertil kommer, at et stigende antal trafikulykker forårsages af spirituspåvirkede personer, og at ca. 90 pct. af al vold begås af personer, der er påvirket af spiritus. Alkoholmisbruget koster samfundet mange penge i form af udgifter til behandling af psykiske lidelser og hospitalsindlæggelser. Men det værste er jo dog nok alkoholmisbrugs sociale og menneskelige følger i form af ødelagte hjem, unge og børn, som derfor aldrig rigtig kommer til at få gang i livet.

Derfor vil vi styrke det forebyggende arbejde. Vi vil øge indsatsen over for narkotikakriminalitet. Vi vil fremsætte forslag mod alkoholreklamer, som regeringen desværre ikke kunne få plads til i lovkatologet. Og vi vil arbejde for, at skoler, ungdomsklubber og idrætsanlæg holdes fri for alkohol. Og så må Christiania nedlægges, så vi kan få stoppet fordelingen derfra af de hårde stoffer og navnlig effektivt få hjulpet de mange derude, der trænger til hjælp.

Vi vil appellere til regeringen og folketingets øvrige partier om, at det samarbejde, der her i salen skal etableres for at rette økonomien op og bekæmpe arbejdsløsheden, også må omfatte en indsats mod de kræfter, der vil nedbryde vore familier, børn og unge, vel vidende, at menneskets trivsel beror på andet og mere end økonomi.

Steenholdt (Grøn.):

Folketingsvalget den 8. december gav som bekendt ikke den afklaring i Danmark, som man kunne ønske sig. Det er beklageligt, for et valg, der er dårligt for Danmark, er også dårligt for Grønland.

Det er jo en barsk kendsgerning, at vi i Grønland går ind såvel i det nye år som i den nye folketingssamling med en række al-

vorlige uløste problemer, problemer, hvis løsning forudsætter gode erhvervsøkonomiske vilkår såvel i Danmark som i Grønland. Fiskeriet, som skulle være det bærende erhverv i Grønland, har igen i 1981 givet et betydeligt underskud. Underskuddet forventes at beløbe sig til ca. 60 mill. kr.

Det er ulykkeligt, at dette sker i et samfund, som meget gerne vil opbygge hjemmestyret. Det er ulykkeligt, fordi vi efterhånden gerne skulle have opbygget et erhvervsliv i Grønland, som kan være med til at betale hjemmestyrets anlæggender. Det understreger samtidig nødvendigheden af, at Grønlands erhvervsgrundlag ikke udelukkende bør være fiskeriet. Der er et udtalt behov for et flerstrengt erhvervsliv. Der må fra alle sider i det danske og grønlandske samfund gøres en ihærdig indsats for at finde andre erhvervs muligheder i Grønland, herunder mulighederne for udnyttelse af mineralske råstoffer i Grønlands undergrund samt udnyttelse af vandkraftressourcerne. Ja, tænk hvis den tekniske know-how, som Danmark er berømt for, kunne forenes med energi til rimelig pris produceret af vandkraftværker i Grønland! Det må da være en udfordring for dansk industri. Det må da være et væsentligt moment for dansk-grønlandsk samhörighed. En sådan opbygning af erhvervslivet i Grønland vil kræve store investeringer. Det er mig derfor komplet uforståeligt, og jeg synes, det er frustrerende at se, at der af nogle kræfter i samfundet er fremprovokeret en folkeafstemning den 23. februar 1982 i håb om, at Folkebevægelsen mod EF i Danmark kan få en gratis, men også ganske meningsløs og virkningsløs propaganda.

Udsigterne til en stor arbejdsløshed har ikke ændret sig. Den er stadig lige om hjørnet, og siumutlandsstyret har så sandelig ikke bidraget med konstruktive initiativer eller blot ideer for at kunne undgå eller i det mindste formindske den kommende arbejdsløshed. Men det er måske på den anden side også at forlange for meget af landsstyret. Hvordan skal det dog kunne gøre det, når selv formanden for Grønlands landsstyre anser medlemskabet af EF som det største problem i Grønland, EF, som netop kunne være med til at løse vore største problemer: manglende erhvervs muligheder, arbejdsløshed og ikke mindst bolig mangel? I stedet for at bruge kræfterne på at samle alle de ekssi-